

trek

Podkrkonoší 2004

aneb

Trek světem Tomínova dětství

(23. – 25.4.2004)

23.4. – pátek

Na tento víkendový trek jsme se vydali již v pátek, a tak jsme se v půl páté odpoledne sešli v sestavě Filip, Olga (stan 1); Nad'a, Roman, Luky (stan 2) na tradičním místě na pražském hlavním nádraží, abychom po zakoupení hromadné jízdenky vyrazili v 16:43 rychlíkem R 741 do Hradce Králové, kde jsme přistoupili k dalšímu členu expedice, Tomovi (stan 2), do rychlíku Ještěd. Naše výprava pak dorazila po sedmé hodině večerní do **Bílé Třemešné**.

Nejdříve jsme ztropili scénu s hromadnou fotkou. Luky chtěl hrdinně použít kolejnici coby stativ pro svůj fotoaparát, až to místní výpravčí nevydržel a vyběhl nás raději vyfotit. Poté jsme se vydali po silnici na pochod k přehradě Les Království, jedné ze dvou přehrad na Labi, kde jsme také hodlali roztáhnout rodinné stany a přespat. Učinili jsme tak nedaleko dětské ozdravovny nad přehradou na levém břehu a spokojeně se tu prochrupali do rána. Pršet začalo našťastí až těsně po našem ulehnutí do stanů.

24.4. – sobota

Ráno jsme zamířili po červené značce zpět k Bílé Třemešné. Zamávali jsme automobilovým veteránům projíždějícím po hrázi přehrady a po posílení vynikající zmrzlinou „made in Třemešná“, na kterou nás u příležitosti svých narozenin pozval Luky, jsme začali stoupat na **Zvičinu**.

Po několika metrech stoupání jsme narazili na studánku v podobě draka, kde Luky pronesl oduševnělý výrok na téma kritiky alkoholismu. Když ho totiž Tomáš zabral kamerou (kterou tentokrát přibalil místo stanu) nabírajícího si vodu, pronesl: „No, tohle je lepší než ty vaše chlasty s alkoholem!“

Na Zvičině jsme poobědvali vedle místního občerstvovacího zařízení, kam nám byl odepřen vstup, alebrž zde právě probíhaly dvě svatby. Po cestě do

Dubence se nestalo nic výjimečného, co by stálo za zmínku, kromě toho, že Roman na každém patníku vyndával z krosny železnou zásobu v podobě řízků od maminky. Před vesnicí začal malý exkurz do míst Tomíkova dětství tím, že nás vtáhl do lesíka, kudy se mělo bezpečně dojít do Dubence. Ač se to zprvu nezdálo, měl pravdu. Zavedl nás také k „mostu hrůzy“, což je dnes už jen ocelová konstrukce s několika symbolicky položenými ztrouchnivělými prkny napříč. Z podívané na Toma, který nám chtěl dokázat, že přejít se ještě pořád dá, jsme utrpěli lehký šok. Balzámem na naše nervy byl vzápětí pohled na roubené chaloupky, kterým nás Dubenec odměnil. Ani roubenka původně Tomových prarodičů se nenechala zahanbit – oděná záplavou rozkvetlých stromů nás vítala pod svou střechu. Na chvíli jsme ještě odmítli a dali přednost teplu ohně. Někteří však neodmítli nabídku na posezení v nefalšované venkovní kadibudce. K buřtům se samozřejmě hodí pivo, ale kondičku na dva kilometry vzdálenou hospodu měl jen náš maratonec Filip. Zmizel a za chvíli se vracel s plnou PET–fлаškou piva, z kterého mu ovšem příliš nezbylo, ale zase se nám dobře spalo (teď asi mluvím moc za sebe, protože jsem usnula bezkonkurenčně první). Proto se vydal ještě podruhé s Olgou pro další várku na noc a láhev si pro jistotu nechal přímo u postele. „Větroně“ pak dopíjel ještě v neděli ve vlaku.

25.4. – neděle

Ani ráno po téměř jedenácti hodinách spánku se nám nechtělo z vyhřátých spacáků. Vlivem zavřené okenice jsme málem nepoznali, že je nový den. Přivítal nás bohužel deštěm, takže cesta po silnici na **Kuks** se nesla v duchu neustálého „pokapávání“ (déšť + Roman☺). Počasí nás tak ochudilo o estetický prožitek z Braunova barokního Betlému (sochy vytesané do pískovcových skal), neboť jsme lesem téměř proběhli. Po prohlídce barokního špitálu naší výpravou na nás slečna průvodkyně asi jen tak nezapomene, neboť důkladný výklad svými zvědavými dotazy ještě podporovala dvojice Luky & Roman – prohlídka se tak značně protáhla. Ani točit sochy Ctností a Neřestí nebylo zrovna moudré, ale naštěstí nám milá slečna průvodkyně podala důkladný popis originálů umístěných v lapidáriu. Největším zážitkem pro mnohé přesto zůstal oběd - pro ostatní spolucestující pak česnekový odér linoucí se naším kupé po celou cestu zpět do **Prahy, Pardubic a Plzně**, českých to našich pracovních a studijních velkoměst ☺. Ze špitálu jsme totiž uskutečnili zrychlený přesun na blízké nádraží, abychom v 16:27 vyrazili vláčkem směrem na Jaroměř.

Tak zase příště třeba u vás či nás!!!

Nad'a

Kdyby někoho zajímalo, kolik jsme toho nařapkali, tak vezte že to bylo 5; 22 a 12 krásných jarních kilometrů. Tom.